

MOJI HRČKI

Foto: Orangutan - Alexandra Cearns
(Avstralija)

Mogoče v vseh ljudeh domuje več živali. Včasih si želimo, da bi kdo vendarle spustil ven svojega notranjega leva. Opazimo, ko kdo piči s svojim duhovnim škorpijonom. In nihče noče priznati, da je zgolj ovca, ki sledi umetnim ovnom vodnikom. Nimam v mislih znakov zodiaka, ne me narobe razumeti. Mogoče bolj v smislu živalskih arhetipov, ki jim antropocentrično pripisujemo celo kopico človeških lastnosti. Zveste štoklje in zanesljivi sloni. Modre sove in preplašeni zajci. No, v moji glavi domuje kolonija hrčkov.

Moji hrčki, menim, da jih je vsaj dva ducata, so neumorni cepetavci na neskončnih kolesih mentalnega dela. Vrtijo in vrtijo, le redko se utrudijo. Hudič z njimi je v tem, da običajno vsi naenkrat gonijo tista svoja kolesa. In se ne ustavijo. Danes ponoči jih je na delu kar dobra desetina in zato ne morem spati. Niso zgolj vneti športniki v nedogled, tudi glasni so. Vsi naenkrat želijo govoriti in preglasiti eden drugega. Včasih tudi ne upoštevajo drugih ljudi in govorijo eden čez drugega. Pravijo, da mi je včasih težko slediti. Dobri ljudje, takrat ne govorim jaz, govorijo moji hrčki. Takrat, kadar nimajo sogovornikov ali vsaj poslušalcev, govorijo sami zase, mrmrajo in takrat ... eh, takrat ne morem spati in se moram usesti za tipkovnico. Počasi se umirijo in pustijo svoja kolesa, ampak šele takrat, ko je zgodba napisana.

Opazam, da imam težave z ljudmi in ljudje imajo težave z mano. Res je, da jih težko razumem, se pa neizmerno trudim. In verjamem, da se ljudje trudijo razumeti mene, vendar jim to včasih ne gre najbolje. To je vse zaradi hitrih hrčkov, vam rečem. Celo več, nekateri ljudje menijo, da sem agresiven, vsiljiv in zatežen. Verjetno se ne motijo kaj dosti, tako pač čutijo in kaj dosti okoli tega ne morem narediti. Se pa močno trudim. Recimo te tedne imam tečaj treninga svojih hrčkov, da ne bodo več nesramno prekinjali drugih, ki govorijo. To počnem neprestano in meni se zdi na moč

zabavno, ko humorna skupina hrčkov želi na vsak način potegniti šalo iz vsega, kar je izrečeno. Ljudem to ni smešno. Zmede jih in užali. Na tem mestu se opravičujem. To seveda ne bo zadosti, če bom še naprej vpadal v besede drugih kot kot so Turki vpadali na našo zemljo. Mogoče se je tudi njim zdelo vse skupaj dober špas, veliko manj pa je bilo zabavno našim prednikom, ki so se za cerkvenim obzidjem tresli od strahu.

Ja, tudi strah je ljudi. Strah pred čudnim in neznanim. Strah pred noro poplavo besed in različnih asociacij. Vendar tako živim, v svoji glavi in s svojimi domačimi živalicami. Verjemite, da včasih ni lahko, se pa človek navadi. Tako upam, da se bodo tudi ljudje navadili name in jih bo manj strah. Če bi zdajle sedeli pred menoj in bi imeli čas in voljo, bi lahko naredili eksperiment. Vsak od vas bi povedal kakšno besedo in potem bi dajal glas vsakemu od hrčkov. In bi slišali plaz norih asociacij in skoraj nepovezanih stavkov, ki pa v moji glavi ustvarjajo en tak čuden red. Temu pravi moj učitelj »miselni tokovi« in ko se nekaj pomembnega zgodi na naših srečanjih, nas pozove, da spremljamo vse miselne tokove, ki se sprožijo. Moj učitelj ni guru, je psihiater in odličen psihoterapevt. Mogoče zato. Zato neizmerno uživam, kadar lahko dam prosto pot miselnim tokovom. Vi ne?

Danes sem se spomnil najboljših trenutkov, ki sem jih preživljal v čumnati radijskega špikerja na radiu, kjer nismo poznali cenzure. V terminih, ko sem bil v dobri formi in so bili hrčki čili in spočiti, je iz tega nastal dober radijski program. Mogoče sicer bolj za mene, ne pa tudi za poslušalce. Takrat je bilo to odlično, ker smo vsi drveli na svojih močnih egotripih in nam je bilo za ljudi bolj malo mar. Danes je to malo težje, ker se vseeno zavedam, da živim v skupnosti ljudi. Nisem brbljav bradat iskalec resnice iz kakšne votline pod Lhotsejem, ki bi lahko cele dneve nizal stavke v prazno. Življenje med drugimi ljudmi zahteva tudi nekaj nežnosti in občutka za pravo mero. No, to pravo mero iščem. Res je pa tudi, da iz svoje kože ne morem in tudi načina, da bi hrčke izselil, ne poznam. Dozdeva se mi, da bodo z menoj do konca življenja.

V teh zapisih sem se že dotaknil norosti, ki po mojem skromnem mnenju tiči v vsakem od nas. Moja umrla prijateljica je znala reči, da ima vsak človek opeko v zidu zapora, norišnice in zavetišča za brezdomne. Samo vprašanje je, ali bomo kdaj šli na ogled tiste svoje opeke. Dve sem si že pogledal za časa svojega življenja in mogoče me čaka tudi tretja, nihče ne ve. Zato me norosti ni strah, kot me ni strah zapora. Vse to so človeške izkušnje. Me je pa strah revščine, čeprav sem jo nekaj ovohal, pa ne tiste prave. Z nekaj vaje lahko svoje norosti obrnemo sebi v prid in postanemo kreativni. Tako se tolažim, vidite. Verjamem, da je komu med vami nelagodno in si mislite, da je ta mož res malo čez les, vendar ... norost je tukaj med nami. So norost moji hrčki ali je noro to, da uničujemo svoj planet in se nam ob tem žvižga? Pametni Wonko iz Štoparskega vodnika po galaksiji je svojo hišo obrnil od znotraj navzven, ker je želel živeti v svojem svetu pameti, medtem ko je cel svet zaprl v Norišnico, kot je rekel tej svoji izvihani bajti. Kdo je torej tukaj nor, vas vprašam?

Danes, ko so me hrčki prisilili, da napišem o nekaj o njih samih, je bil motiv jasen in čist. Naj vas bo malo manj strah lastnih glasov in notranjih živali. Niso nevarne, le pobožati jih je treba vsak dan in jim dati tisto, kar si želijo. Lev želi rjoveti in slon včasih tacati po rožah. Seveda ob tem želim vam in sebi

najbolj, da ne bomo koga poškodovali. Lev zna prestrašiti celo savano s svojimi močnim glasom in slon lahko uniči celo trgovino s porcelanom. Obljubim, da bom nežen do vseh vas, ko v zanosu želim deliti zgodbe mojih malih glodavcev. Vendar mi morate nekaj obljubiti. Bodite prosim nežni do starega norca. V sebi je precej ranljiv in občutljiv. Ne drezajte preveč, kjer boli. Poleg malih kosmatincev v svojem domačem živalskem vrtu čuva še celo menažerijo in nekatere druge zveri so veliko manj prijazne od simpatičnih hrčkov. Zgolj v vednost in ravnanje. Hvala.

Opomba: fotografija "Orangutan", delo profesionalne fotografkinje **Alexandre Cearns** iz Avstralije, je leta 2016 prejelo posebno nagrado mednarodnega natečaja Monochrome Photography Awards v kategoriji "wildlife". Seveda sem ponovno precej antropocentričen, ko menim, da nam ta plemenita žival s svojim pogledom skuša nekaj sporočiti skozi objektiv mojstrice. Verjetno se zelo motim.